

Arrest

nr. 100 520 van 5 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 27 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de *“weigeringsbeslissing van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie middels volmacht”* van de burgemeester van de stad Antwerpen van 6 november 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die *loco* advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De raadsvrouw van verzoeker dient zich op 6 november 2012 aan bij het gemeentebestuur van Antwerpen teneinde bij bijzonder volmacht voor verzoeker, op dat ogenblik vastgehouden in het gesloten centrum te Brugge, een aanvraag in te dienen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op dezelfde dag de *“weigeringsbeslissing van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie middels volmacht”*. Deze beslissing wordt bij aangetekend schrijven van 18 december 2012 overgemaakt aan het gesloten centrum van Brugge met het oog op betekening aan verzoeker.

Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Naar aanleiding van de aanvraag in gediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van:

Naam: [K.]

Voornaam: [H.]

Nationaliteit: Mali

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: , (Antwerpen)

om volgende reden geweigerd:

Wordt geweigerd de aanvraag in ontvangst te nemen overwegende dat bij een aanvraag gezinshereniging de regels van het administratieve recht dienen te worden toegepast.

Overwegende dat in het administratieve recht uitdrukkelijk die situaties vermeld worden waarbij een advocaat zijn cliënt kan vertegenwoordigen door middel van een volmacht.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie niet behoort tot bovengenoemde situaties.

Immers, artikel 52 §1, 1^e lid van het Vreemdelingenbesluit (d.d. 08.10.1981) bepaalt dat het indienen van een aanvraag gebeurt door middel van een document overeenkomstig het model van de bijlage 19ter.

Het model van de bijlage 19ter vermeldt uitdrukkelijk dat de vreemdeling ‘zich bij het gemeentebestuur heeft aangeboden’, waarbij het begrip ‘zich aanbieden’ in Van Dale-Groot Woordenboek der Nederlandse taal, in de taalkundige betekenis wordt omschreven als ‘zich vertonen’, ‘zich vervoegen bij’, ‘verschijnen voor’. En dat ‘deze aanvraag tot verblijf werd opgesteld in drie exemplaren, waarvan één aan de betrokkene werd afgegeven’ terwijl nergens in het model enige ruimte is voorzien voor de vermelding van de hoedanigheid van een gevolmachtigde.

Daarnaast stipuleert artikel 52 §1 3e lid in fine van de Vreemdelingenwet dat de burgemeester of zijn gemachtigde “geen bijlage 19ter overhandigt”.

Bovendien is het belang van de persoonlijke identificatie van de aanvrager en de noodzaak om te kunnen nagaan of voldaan is aan alle voorwaarden gesteld in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit af te leiden uit de reglementering, dit alles in het kader van de noodzaak om misbruik tegen te gaan indien zich een derde aanbiedt. Er bestaat rechtspraak van de RvV waarin dit standpunt bevestigd wordt (o.a. RvV arrest nr. 13.813 van 31 januari 2008, RvV arrest nr. 5.283 van 20 december 2007 en arrest nr. 2.442 van 20 oktober 2007, zie www.rvv-cce.be).

Overwegende dat betrokkene zijn aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie wenst in te dienen middels een volmacht toegekend aan zijn advocaat wordt geweigerd deze aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie in ontvangst te nemen op grond van het administratief recht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 52 en 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Machtsoverschrijding - bevoegdheden expliciet toegekend bij wet

Op 06/11/2012 werden de bewijzen die de verwantschap tussen verzoeker en zijn Belgische kinderen bevestigen, voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen, door de raadsman van verzoeker in het bezit van een bijzondere volmacht ondertekend door verzoeker.

De enige voorwaarde die het Vreemdelingenbesluit immers stelt aan het afleveren van een bijlage 19ter is het overleggen van de bewijzen van verwantschap.

In de Richtlijnen van DVZ van 23/05/2008 lezen we het volgende:

"Wanneer de familie- of partnerschapband met een burger van de Unie bewezen is, levert de gemeente onmiddellijk een bijlage 19ter af als bewijs van de aanvraag, zonder voorafgaande woonstcontrole. (...)

Opmerkingen

(1) Voor het verkrijgen van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie is het niet vereist dat het bewijs van de identiteit en de nationaliteit geleverd wordt. Indien dit echter niet geleverd wordt binnen de drie maanden volgend op de aflevering van de bijlage 19ter, wordt een bijlage 20 afgeleverd met mogelijkheid van schorsend beroep. 13 "[...]

Verzoeker leest in artikel 52 § 1 juncto artikel 119 Vreemdelingenbesluit slechts vier wettelijke handelingen die het gemeentebestuur kan stellen wanneer een vreemdeling een aanvraag tot gezinshereniging indient:

- 1. Indien alle bewijzen van verwantschap worden overlegd, kent het gemeentebestuur een bijlage 19ter toe;*
- 2. Bij het toekennen van een bijlage 19ter, kan na positieve woonstcontrole het gemeentebestuur een attest van immatriculatie overhandigen;*
- 3. Indien daarentegen geen bewijzen van verwantschap worden overlegd bij de aanvraag, kent het gemeentebestuur een bijlage 19quiquies toe;*
- 4. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15 af te geven.*

[...] Artikel 52 & 119 Vreemdelingenbesluit

Het gemeentebestuur heeft in casu een beslissing genomen die haar niet toekomt en zodoende onbevoegd was voor de gestelde handeling, namelijk het afwijzen van de aanvraag tot gezinshereniging bij volmacht.

Verzoeker verwijst naar artikel 52 §1 en 119 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 52, §1 Vreemdelingenbesluit:

[...]

Artikel 119 Vreemdelingenbesluit:

"Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven.

Dit document levert het bewijs dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf; de geldigheidsduur ervan mag de vijfenveertig dagen niet overschrijden. "[...]

De bestreden beslissing betreft een handeling, niet voorzien bij wet. Het gemeentebestuur kan enkel die handelingen stellen waarvoor zij uitdrukkelijk bevoegd is verklaard bij wet.

Verzoeker verwijst naar arrest 19.964 van 04/12/2008 van de RVV.

[...] Arrest 19.964 van 04/12/2008 van de RW

Citaat uit arrest 19.964 van 04/12/2008 van de RVV (stuk 3):

“Krachtens (oud) artikel 61 van het Vreemdelingenbesluit moet de vreemdeling, voor zover hij voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 44, §1, namelijk voorafgaand het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap met de E.G.-vreemdeling of de Belgische onderdaan met wie hij zich komt vestigen, en na inzage van de documenten die vereist zijn voor de binnenkomst in het Rijk, wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister en naargelang hij de nationaliteit van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen bezit of niet, in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. model B of model A, overeenkomstig bijlage 5 of 4, geldig vijf maanden vanaf de datum van afgifte. De vreemdeling moet zich vervolgens ten vroegste een maand na de aanvraag tot vestiging en ten laatste voor de afloop van de geldigheidsduur van zijn attest van immatriculatie bij het gemeentebestuur aanbieden ten einde zich de beslissing aangaande de aanvraag tot vestiging te laten betekenen.

Indien de vreemdeling het vereiste bewijs aangaande het bloed- of aanverwantschap met de E. G. - vreemdeling of de Belgische onderdaan met wie hij zich komt vestigen, niet kan leveren geeft de burgemeester of zijn gemachtigde hem, al naargelang het geval, kennis van een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot vestiging, tot verblijf, tot inschrijving in het vreemdelingenregister of tot het bekomen van een document overeenkomstig het model van de bijlage 22, door afgifte van een document overeenkomstig het model van de bijlage 19quinquies, krachtens (oud) artikel 44, §2 van het Vreemdelingenbesluit.

Krachtens (oud) artikel 119 moet het gemeentebestuur, telkens wanneer het zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, een document overeenkomstig het model van bijlage 15 afgeven.

Hieruit volgt dat de verwerende partij afhankelijk van het geval ofwel een attest van immatriculatie, een bijlage 19 quinquies ofwel een bijlage 15 had moeten verstrekken aan de verzoekende partij. De verwerende partij heeft nagelaten dit te doen en heeft bijgevolg een beslissing genomen om de aanvraag vestiging op basis van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet niet in ontvangst te nemen. De verwerende partij is hier wettelijk toe verplicht zodat het in casu een beslissing heeft genomen die haar niet toekomt en zodoende onbevoegd was voor de te stellen handeling, namelijk het afwijzen van de aanvraag. ” (eigen onderlijning)

[...] Schending formele motiveringsplicht

[...] Definitie formele motiveringsplicht

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd

(R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

[...] *Motivering door Stad Antwerpen*

- Verwerende partij argumenteert dat een bijlage 19ter niet per volmacht kan worden afgeleverd aangezien de bijlage 19ter de bewoordingen "zich aanbieden bij het gemeentebestuur" vermeldt. Verwerende partij verwijst vervolgens naar het "Van Dale Groot Woordenboek der Nederlandse taal".
- Verwerende partij argumenteert dat het model bijlage 19ter geen ruimte voorziet voor de vermelding van de hoedanigheid van de gevolmachtigde.
- Verwerende partij stelt dat het belang van de persoonlijke identificatie van de aanvrager en de noodzaak om na te kunnen gaan of voldaan is aan alle voorwaarden van artikel 52 VB, af te leiden is "uit de reglementering". Verwerende partij preciseert deze "reglementering" niet verder.
- Verwerende partij stelt dat op basis van het administratief recht in casu de aanvraag tot gezinshereniging niet per volmacht door de advocaat van verzoeker kan ingediend worden. Verwerende partij preciseert niet op welke regel van het administratief recht zij zich baseert.

[...] *Analyse, bestreden beslissing*

[...] *gebrek aan juridische grondslag*

Het gemeentebestuur schendt haar formele motiveringsplicht aangezien de weigering van inontvangstname van de aanvraag gezinshereniging in casu juridische grondslag mist.

Op 06/11/2012 bood de raadsman van verzoeker zich aan op het gemeentebestuur met alle originele bewijzen van verwantschap en de bijzondere volmacht van verzoeker, met het oog op het opstarten van een aanvraag tot gezinshereniging in naam en voor rekening van verzoeker.

Het gemeentebestuur beslist in de bestreden beslissing om een aanvraag tot gezinshereniging, ingediend bij bijzondere volmacht verleend aan de raadsman van de aanvrager, te weigeren.

Het gemeentebestuur verwijst hiervoor naar artikel 52 Vreemdelingenbesluit, maar voegt tegelijkertijd duidelijk een voorwaarde toe aan de wet.

Nergens in artikel 52 Vreemdelingenbesluit staat te lezen dat de vreemdeling niet kan worden vertegenwoordigd door zijn of haar raadsman om vervolgens een aanvraag in te dienen tot gezinshereniging, na voorlegging van een bijzondere volmacht. Verder verwijst verwerende partij louter naar "het administratief recht" maar verduidelijkt geenszins in welke geschreven regel het administratief recht vastlegt dat een persoon slechts een bijzondere volmacht kan geven aan zijn of haar raadsman indien de wet hierin specifiek voorziet.

De bestreden beslissing mist juridische grondslag.

Artikel 52 §1, lid 1 Vreemdelingenbesluit:

[...]

In de Richtlijnen van DVZ van 23/05/2008 lezen we het volgende:

"Wanneer de familie- of partnerschapband met een burger van de Unie bewezen is, levert de gemeente onmiddellijk een bijlage 19ter af als bewijs van de aanvraag, zonder voorafgaande woonstcontrole. (...)

Opmerkingen

(1) Voor het verkrijgen van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie is het niet vereist dat het bewijs van de identiteit en de nationaliteit geleverd wordt. Indien dit echter niet geleverd wordt binnen de drie maanden volgend op de aflevering van de bijlage 19ter, wordt een bijlage 20 afgeleverd met mogelijkheid van schorsend beroep. 13" (eigenonderlijning)

De enige voorwaarde die het Vreemdelingenbesluit stelt aan het afleveren van een bijlage 19ter is het overleggen van de bewijzen van verwantschap.

(Hoe deze bewijzen worden overlegd, wordt evenmin voorzien bij wet. Deze documenten kunnen worden overgemaakt e-mail, aangetekend post, fax,...)

De voormelde instructies van DVZ van 23/05/2008 maken duidelijk dat de identiteitsbewijzen van de vreemdeling pas na (maximum) drie maanden moeten worden voorgelegd en gecontroleerd worden door het gemeentebestuur.

Dit betekent bijvoorbeeld dat een vreemdeling zich (in persoon) kan aanmelden bij het gemeentebestuur zonder identiteitsbewijs, doch met de vereiste verwantschapsbewijzen, en vervolgens in het bezit moet worden gesteld van een bijlage 19ter.

Dit houdt in dat het gemeentebestuur verplicht is een bijlage 19ter af te leveren, terwijl zij op datzelfde ogenblik niet noodzakelijk 100 % zekerheid hebben over de identiteit van de betrokkene.

De bestreden beslissing, die stelt dat verzoeker geen volmacht kan geven aan zijn raadsman om een aanvraag te doen als familielid van een burger van de Unie, staat in schril contrast met de voormelde instructies van DVZ Brussel van 23/05/2008.

Opnieuw voegt het gemeentebestuur voorwaarden toe aan artikel 52 Vreemdelingenbesluit:

- overleggen van identificatiepapieren door de vreemdeling dient te gebeuren binnen de drie maanden na opmaken van de bijlage 19ter

=>het gemeentebestuur stelt onterecht dat het hun taak is op het ogenblik van de aanvraag een persoonlijke identificatie uit te voeren

- overleggen van alle overige bewijsstukken, naast verwantschapsband, dient te gebeuren binnen de drie maanden na opmaken van de bijlage 19ter

=> vervolgens maakt het gemeentebestuur deze documenten over aan DVZ Brussel. Het gemeentebestuur dient op het ogenblik van de aanvraag geenszins nagaan "of voldaan is aan alle voorwaarden gesteld in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit".

De bestreden beslissing schendt niet enkel artikel 52 Vreemdelingenbesluit, doch ook de Richtlijnen van 23/05/2008 die het Vreemdelingenbesluit toelichten.

Verzoeker begrijpt niet op welke juridische grondslag het gemeentebestuur zich baseert om de aanvraag te weigeren, en is in de onmogelijkheid zijn beroepsmogelijkheden naar behoren in te schatten.

[...] definitie volmacht

De stelling van het gemeentebestuur dat een aanvraag tot gezinshereniging niet kan gebeuren door een derde, kan verzoeker volgen.

Het gemeentebestuur gaat echter in fout daar waar zij de raadsman van verzoeker, in het bezit van een bijzondere volmacht, verwacht met 'een derde persoon'. Dit betreft de schending van de materiële motiveringsplicht: foutieve invulling van de begrippen "volmacht" en "derde".

Definitie van een volmacht: de bevoegdheid die iemand (de volmachtgever) verleent aan een ander (de gevolmachtigde) om in zijn naam rechtshandelingen te verrichten.

Een bijzondere volmacht is de bevoegdheid die iemand (de volmachtgever) verleent aan een ander (de gevolmachtigde) om in zijn naam één of een aantal welomschreven rechtshandelingen te stellen.

Indien de raadsman namens zijn cliënt optreedt, met een bijzondere volmacht op zak, dan zal de raadsman niet in eigen naam, doch wel in naam van zijn cliënt handelingen stellen.

In casu vertegenwoordigde de raadsman van verzoeker verzoeker. Zij trad op in naam van verzoeker en voor diens rekening.

Het argument van het gemeentebestuur dat het model bijlage 19ter niet voorziet in enige ruimte voor de vermelding van de hoedanigheid van een gevolmachtigde, gaat hier niet op aangezien in casu de gevolmachtigde raadsman in naam van verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging wenste in te dienen.

“Een derde” is dan weer een buitenstaander bij een rechtsverhouding tussen twee (of meer) partijen. Aangezien een advocaat steeds zijn cliënt vertegenwoordigd, kan deze niet aanzien worden als een derde in een rechtsverhouding.

De rechtspraak waarnaar de Stad Antwerpen verwijst in de bestreden beslissing, is niet raadpleegbaar op de website van de RVV. Verzoeker heeft niet de kans deze arresten te bestuderen en zich te verdedigen. Zij dienen dan ook weerhouden te worden uit de debatten. Enkel arrest nr. 5283 van 20/12/2007 werd online gepubliceerd:

Het betreft een arrest waarbij de vreemdeling zich in persoon heeft aangeboden bij het gemeentebestuur voor een aanvraag tot gezinshereniging als ascendent ten laste van een Belgisch kind. De betrokken vreemdeling kreeg een weigeringsbeslissing aangezien er geen bewijzen tenlasteneming konden worden voorgelegd. De RVV neemt in deze zaak geen expliciete stelling in m.b.t. tot een aanvraag tot gezinshereniging bij volmacht. Bovendien is op dit arrest de oude wet van toepassing (artikel 52 Vreemdelingenbesluit zoals we het nu kennen, werd ingevoegd in 2008.)

De feiten (en aldus het arrest nr. 5283) zijn niet gelijkaardig en aldus niet van toepassing op de bestreden beslissing waarbij de Stad Antwerpen weigert een bijlage 19ter af te leveren.

[...] Relevante rechtspraak Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Verzoeker verwijst naar gelijkaardige zaken, beslecht door de RVV.

- Arrest 61.445 van 16/05/2011 en arrest 69.638 van 07/11/2011.

In dit dossier bevond de betrokken vreemdeling zich in de gevangenis. De raadsman deed een aanvraag tot gezinshereniging (met een Belgische partner) bij bijzondere volmacht. De Stad Antwerpen (district Deurne) weigerde de aanvraag in ontvangst te nemen. Zowel de eerste mondelinge weigering, als vervolgens de schriftelijke weigering werden door de RVV vernietigd.

De RVV oordeelde dat de Stad juridische grondslag miste om een aanvraag bij volmacht niet te aanvaarden.

- Arrest 78.828 van 05/04/2012

In dit dossier bevond de betrokken vreemdeling zich, net zoals verzoeker, in een gesloten centrum en wenste hij een aanvraag tot gezinshereniging met Belgische kinderen op te starten via zijn raadsman met een volmacht. De Stad Antwerpen weigerde de aanvraag in ontvangst te nemen en stelde dat het een ‘ongeschreven regel’ is dat de aanvraag niet kan gebeuren bij volmacht.

Terecht oordeelde de RVV dat de Stad juridische grondslag mist om een aanvraag bij volmacht te weigeren. De Stad schond haar motiveringsplicht.

[...] Schending formele motiveringsplicht - bevel om het grondgebied te verlaten

Niet enkel weigert het Stadsbestuur de aanvraag tot gezinshereniging conform art. 40ter VW in ontvangst te nemen, het Stadsbestuur meent dat het aangewezen is verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te overhandigen (per aangetekend schrijven nota bene).

Op geen enkele manier wordt verduidelijkt op basis van welk wetsartikel dit bevel om het grondgebied te verlaten gerechtvaardigd is. Noch wordt gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten noodzaak is. Cliënt verblijft immers in een gesloten centrum voor illegalen met het oog op een repatriëring.

Op geen enkele wijze worden de beroepsmogelijkheden voor verzoeker opgenomen in de bestreden beslissing.

[...] BESLUIT

De bestreden beslissing mist juridische grondslag. De Stad Antwerpen schendt haar formele motiveringsplicht.

Het gemeentebestuur kent zichzelf door het weigeren van een aanvraag gezinshereniging (bij volmacht) in ontvangst te nemen en door het weigeren deze aanvraag over te maken aan Dienst Vreemdelingenzaken Brussel, een bijkomende bevoegdheid toe die niet voorzien is bij wet.

De wet voorziet niet in een handeling zoals de bestreden beslissing.

Het Stadbestuur had, afhankelijk van het geval, ofwel een attest van immatriculatie, een bijlage 19 quinquies ofwel een bijlage 15 had moeten verstrekken aan de verzoekende partij. Het Stadsbestuur heeft nagelaten dit te doen en heeft bijgevolg een beslissing genomen om de aanvraag vestiging op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in ontvangst te nemen. Het stadsbestuur is hier wettelijk toe verplicht zodat het in casu een beslissing heeft genomen die haar niet toekomt en zodoende onbevoegd was voor de te stellen handeling, namelijk het afwijzen van de aanvraag.

Het Stadbestuur motiveerde geenszins op basis van welke juridische grond zij de aanvraag van verzoeker, gedaan bij volmacht, mocht weigeren en vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten mocht opmaken.

Het Stadsbestuur verwijst vaag naar het “administratief recht” en het “Groot Woordenboek der Nederlandse Taal”. Dit is niet afdoende. [...]”

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2, 3 en 4 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blij geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet in ontvangst werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: [...]

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker laat uitschijnen, werd de bestreden beslissing geenszins uitsluitend genomen in toepassing van artikel 52 §1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit. Integendeel wordt in de motivering toegelicht om welke reden geweigerd wordt de aanvraag in ontvangst te nemen, met name omdat de aanvraag door de persoon in kwestie moet worden ingediend die zich hiertoe bij het gemeentebestuur moet aanbieden.

Ter ondersteuning van deze stelling wordt in de bestreden beslissing door de burgemeester terecht verwezen naar artikel 52 §1, 1e lid van het Vreemdelingenbesluit dat bepaalt dat het indienen van een aanvraag gebeurt door middel van een document overeenkomstig het model van de bijlage 19ter, terwijl dit model van de bijlage 19ter expliciet vereist dat de vreemdeling zich heeft aangeboden, en één exemplaar afgegeven wordt aan de betrokkene.

Inderdaad blijkt uit de motieven van de (schriftelijke) bestreden beslissing duidelijk dat men heeft geweigerd verzoekers aanvraag in ontvangst te nemen omdat hij zich niet persoonlijk heeft aangeboden. Terwijl niet dienstig kan worden betwist dat een aanvraag tot gezinshereniging de allerpersoonlijkste belangen van de betrokken vreemdeling raakt.

De verwerende partij benadrukt dan ook dat het niet gaat om de 'afwijzing' van zijn aanvraag tot gezinshereniging om één van de in artikel 52 van het K.B. dd. 08.10.1981 vermelde redenen, zoals verzoeker ten onrechte laat uitschijnen. Wel betreft de bestreden beslissing de vaststelling dat verzoeker in toepassing van voornoemd artikel 52 geen zulke aanvraag kan indienen bij volmacht.

Artikel 52 van het K.B. dd. 08.10.1981 luidt als volgt: [...]

Terwijl in de bijlage 19ter, waarvan de vorm en de inhoud evenzeer door de besluitgever werd vastgesteld en dewelke aldus niet kan worden genegeerd, uitdrukkelijk de verplichting wordt gesteld dat:

"(...) heeft zich bij het gemeentebestuur aangeboden om een aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie / voor een identiteitskaart voor vreemdelingen in de hoedanigheid van familielid van een Zwitserse onderdaan in te dienen (...)

(...) Deze aanvraag tot verblijf werd opgesteld in drie exemplaren, waarvan een aan de betrokkene werd afgegeven." [...]

Uit de aanhef van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat 'het familielid de verblijfkaart moet aanvragen bij het gemeentebestuur door middel van de bijlage 19ter'. Het model van de bijlage 19ter vermeldt daarbij uitdrukkelijk dat de vreemdeling zich heeft 'aangeboden', waarbij het begrip 'zich aanbieden' in Van Dale-Groot Woordenboek der Nederlandse taal, in de taalkundige betekenis wordt omschreven als 'zich vertonen', 'zich vervoegen bij', 'verschijnen voor'.

Het model van de bijlage 19ter vermeldt eveneens dat 'deze aanvraag tot verblijf werd opgesteld in drie exemplaren, waarvan een aan de betrokkene werd afgegeven' terwijl nergens in het model enige ruimte is voorzien voor de vermelding van de hoedanigheid van een gevolmachtigde.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht verwezen naar de vermelding door de wetgever van de term 'overhandigt' in het artikel 51 §1, derde lid (nu artikel 52 §1, 3e lid in fine duidelijk bepaalt dat er geen bijlage 19ter wordt 'overhandigd'), en naar het belang van de persoonlijke identificatie en de

noodzaak om te kunnen nagaan of voldaan is aan alle voorwaarden gesteld in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, teneinde misbruik tegen te gaan.

In zoverre verzoeker laat uitschijnen dat de bestreden beslissing in schril contrast zou staan met de richtlijn van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 23.05.2008, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat uit voormelde richtlijn zou blijken dat het bewijs van identiteit slechts na drie maanden dient te worden geleverd, zodat het belang van de persoonlijke identificatie bij het indienen van de aanvraag niet zou kunnen weerhouden worden. Dienaangaande verwijst de verwerende partij op haar beurt naar de uitdrukkelijke bewoordingen van de richtlijn dd. 23.05.2008:

“Indien de gemeente echter vaststelt dat de persoonsgegevens (leeftijd, geslacht) vermeld in de documenten die de familie- of partnerschapsband aantonen, manifest niet overeenkomen met de persoon zonder identiteitsbewijs die zich op deze documenten beroept om een bijlage 19ter te verkrijgen, wordt de aanvraag niet in overweging genomen door middel van de bijlage 19quinquies. Er wordt dan geen bijlage 19ter afgeleverd. Dit is een toepassing van het verbod van fraude voorzien in artikel 42septies van de wet. ”

De verwerende partij laat gelden dat uit het voormelde afdoende blijkt dat wel degelijk belang wordt gehecht aan de persoonlijke identificatie van de vreemdeling die een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indient. Het enkele feit dat bij het indienen van de aanvraag “niet noodzakelijk 100% zekerheid” zou moeten bestaan, doet hieraan op generlei wijze afbreuk.

Verwerende partij herhaalt dat de bijlage 19ter deel uitmaakt van het Vreemdelingenbesluit (Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

De bewering van verzoekende partij als zou de burgemeester van de stad Antwerpen een voorwaarde hebben toegevoegd aan artikel 52 §1 van het Vreemdelingenbesluit, kan dan ook geenszins worden bij getreden.

Op grond van de bijlage 19ter die deel uitmaakt van het Vreemdelingenbesluit is de vreemdeling wel degelijk verplicht zich persoonlijk te begeven naar het gemeentebestuur om een aanvraag van de verblijfskaart als familielid, in te dienen.

Terwijl verzoeker overigens ook geen redenen van overmacht aanvoert, die hem zouden verhinderen om de verplichting die volgt uit het Vreemdelingenbesluit na te leven.

De verwerende partij merkt op dat verzoekers verwijzingen naar de definitie van “een volmacht” geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Evenmin kan verzoekers onderscheid tussen “een derde persoon” en “een gevolmachtigde persoon” niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Verzoekers beschouwingen als zou de bestreden beslissing aan artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een voorwaarde toevoegen, falen dan ook volkomen. De verwerende partij laat gelden dat de voorgehouden schending van artikel 52 §1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit, artikel dat betrekking heeft op de situatie waarin de vreemdeling het bewijs van zijn familieband niet overlegt wat in casu niet het geval is, niet kan worden aangenomen.

Zoals afdoende gemotiveerd in de bestreden beslissing, heeft de burgemeester van de stad Antwerpen geheel terecht geweigerd de aanvraag in ontvangst te nemen.

Verzoeker zijn beschouwingen, waarbij niet wordt ingegaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing die hij aldus niet betwist, falen volkomen.

Opdat het gemeentebestuur toepassing kan maken van artikel 52 van het K.B. dd. 08.10.1981, dient de vreemdeling daartoe aan de basisvoorwaarde van het zich aanbieden bij het gemeentebestuur, te voldoen. Het gemeentebestuur kan inderdaad onmogelijk de stappen ondernemen die hem worden opgelegd door artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en handelen conform de vermeldingen in de bijlage 19ter, wanneer verzoeker dit zelf onmogelijk maakt door zich niet persoonlijk aan te bieden.

Verzoeker toont ook niet aan op welke rechtsregel hij meent zich te kunnen beroepen teneinde de aanvraag bij volmacht in te dienen.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite.

[...]

Verzoeker levert in zijn inleidend verzoekschrift kritiek op het feit dat nergens in de bestreden beslissing zou blijken waarom een bevel om het grondgebied te verlaten genoodzaakt is

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de stad Antwerpen geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde diende niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Immers werd artikel 7 van de Vreemdelingenwet intussen gewijzigd door artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012).

Het eerste lid van artikel 7 luidt als volgt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. " (eigen onderlijning)

Gelet op het feit dat het K.B. onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, heeft de gemachtigde van de Stad Antwerpen geheel terecht vastgesteld dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven, gelet op het feit dat verzoeker zich in één van de hierboven bepaalde gevallen bevindt.

De bestreden beslissing werd afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund.

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. [...]"

4.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.3.2. Verzoeker betoogt dat verweerder de formele motiveringsplicht zoals vervat in voormelde bepalingen schendt, omdat de weigering tot inontvangstneming van de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een juridische grondslag mist. Hij geeft hierbij aan dat verweerder zich hiertoe niet kan steunen op artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit of op "het administratief recht".

4.3.3. De bestreden beslissing houdt in dat de burgemeester van de stad Antwerpen weigert om een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend aan de hand van een bijzonder volmacht in overweging te nemen. Hierbij wordt de rechtsgeldigheid als dusdanig van het bijzonder volmacht aan de advocaat en het voorliggen bij de aanvraag van het bewijs van de familieband niet in twijfel getrokken, doch wel aangegeven dat de persoonlijke verschijning van verzoeker bij de indiening van de aanvraag vereist is en dat de aanvraag aldus niet kan geschieden middels bijzonder volmacht.

Verweerder verwijst, wat de juridische grondslag van de bestreden beslissing betreft, naar de bepalingen van artikel 52, § 1, eerste en derde lid van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20,

dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In de bestreden beslissing wordt allereerst gesteld dat artikel 52, § 1, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat de aanvraag moet worden ingediend door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. Aan de hand van de bewoordingen en vermeldingen in deze bijlage – en met name de vermeldingen *“heeft zich bij het gemeentebestuur aangeboden”* en *“deze aanvraag tot verblijf werd opgesteld in drie exemplaren, waarvan één aan de betrokkene werd afgegeven”* – en het gegeven dat geen ruimte is voorzien voor de vermelding van de hoedanigheid van een gevolmachtigde, wordt in de motivering aangegeven dat de aanvraag enkel in persoon door de betreffende vreemdeling kan worden ingediend, en niet door middel van een bijzonder volmacht. De Raad merkt evenwel op dat deze loutere vermeldingen in een bijlage gevoegd bij een koninklijk besluit geen wettelijke bepaling betreffen, noch een algemeen rechtsbeginsel, dat de aanvraag enkel in persoon kan gebeuren en niet door middel van een bijzonder volmacht. De juridische grondslag blijkt evenmin op grond van het gegeven dat in het betreffende model geen ruimte is voorzien voor de vermelding van de hoedanigheid van een gevolmachtigde. Het gegeven dat, zoals verweerder in de nota met opmerkingen stelt, de vorm en de inhoud van deze bijlage eveneens door de besluitgever werd vastgesteld, doet hieraan geen afbreuk.

Vervolgens wijst verweerder op het gestelde in artikel 52, § 1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit dat de burgemeester of zijn gemachtigde *“geen bijlage 19ter [overhandigt]”*. Op grond van deze bewoordingen blijkt evenmin een uitdrukkelijke bepaling dat enkel een aanvraag ingediend in persoon door de betrokken vreemdeling in overweging kan worden genomen. Ook op grond van deze bepaling blijkt aldus geen juridische grondslag tot het nemen van de bestreden beslissing.

Zoals verzoeker correct aangeeft, volgt uit artikel 52, § 1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit dat een aanvraag niet in overweging wordt genomen wanneer de vreemdeling het bewijs van de familieband niet neerlegt. Verweerder weerhoudt evenwel op geen enkele wijze het gegeven dat bij de indiening van de aanvraag het bewijs van de familieband niet zou zijn voorgelegd. In het artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit worden geen andere redenen opgesomd waarbij een aanvraag niet in overweging kan worden genomen. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat door te stellen dat een aanvraag niet bij bijzondere volmacht kan worden ingediend, een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit.

Wat de juridische grondslag van de bestreden beslissing betreft, wordt verder op algemene wijze verwezen naar *“de regels van het administratieve recht”* en gesteld dat *“in het administratieve recht uitdrukkelijk die situaties vermeld worden waarbij een advocaat zijn cliënt kan vertegenwoordigen door middel van een volmacht”* en dat *“een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie niet behoort tot bovengenoemde situaties”*.

De Raad stelt, wat dit betreft, evenwel vast dat verweerder in gebreke blijft om de wettelijke bepaling of het algemene rechtsbeginsel te duiden op grond waarvan een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet middels een bijzonder volmacht zou kunnen worden ingediend. Een loutere verwijzing naar *“de regels van het administratieve recht”* strookt niet met de vereiste dat de juridische overwegingen van de bestreden beslissing duidelijk en precies dienen te zijn.

Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat waar verweerder wijst op het belang van een persoonlijke verschijning van de aanvrager teneinde misbruik door een derde die zich aanbiedt tegen te gaan, verzoeker terecht opmerkt dat verweerder steeds kan nagaan of het bijzonder volmacht gegeven aan de advocaat op rechtsgeldige wijze is opgesteld en of op grond van de voorgelegde stukken de familieband is aangetoond en dat de advocaat die optreedt middels bijzonder volmacht volledig handelt in naam van verzoeker. *In casu* is het ook niet betwist dat verzoeker was opgesloten in het gesloten centrum van Brugge en aldus in de onmogelijkheid was om zich persoonlijk aan te bieden bij het stadsbestuur van Antwerpen. Er blijkt ook niet dat verweerder bij de eventuele afgifte van de verblijfstitel zelf niet de nodige garanties kan inbouwen dat deze verblijfstitel aan verzoeker persoonlijk wordt afgeleverd en dat hierbij nog een identiteitscontrole wordt doorgevoerd. Er blijkt aldus niet dat de persoonlijke verschijning absoluut vereist is om misbruik tegen te gaan. In ieder geval toont verweerder met dit betoog ook niet aan dat de bestreden beslissing een toepasselijke en voldoende precieze juridische grondslag bevat.

Verzoeker kan aldus worden gevolgd dat geen toepasselijke en voldoende precieze juridische grondslag wordt gegeven waarop de bestreden beslissing is gesteund en dat bijgevolg de bestreden beslissing niet afdoende in rechte is gemotiveerd.

Het gegeven dat, zoals verweerder in de nota met opmerkingen nog opmerkt, verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing op een wijze dat hij hiertegen in rechte kan opkomen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat een beslissing die geen juridische grond vermeldt niet als afdoende in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan worden beschouwd.

De aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is gegrond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De “*weigeringsbeslissing van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie middels volmacht*” van de burgemeester van de stad Antwerpen van 6 november 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS